

Sveža piča. Risal M. Jama.

„Vse naše! Vse naše!“ vzkliknil je razburjen, ko je pridrdral domov. „Vse naše! Juhuhuhu!“

„Ali si kupil Kadunjčevino?“ vprašala ga je Micika.

„Zakaj pa ne? Juhuhu! Vse naše!“

„Oh, kakšen si danes!“

„Danes smo veseli! Zakaj bi pa ne bili? Juhuhu! Vse naše! Ta Kadunjčevina! Ah, sedaj se bo lahko izpodkopala ‚Krtina‘.“

In hodil je po dvorišču, ukazoval in pripovedoval, da je Kadunjčevina njegova.

„Vse naše!“

Tisti dan se je pilo, da je teklo vino od mize. Plačeval ni nihče, ker takrat Štempihar ni hotel denarja. „Le pijte! Vse je naše!“

Vino je moralo gasiti oživljajočo se vest.

Pedenjmožek Zelnikov Andrejček ni zamudil preugodne prilike. Smukal se je med pivci okoli miz ter pomival kozarce. Ko ga je pa imel že toliko pod kučmo, da mu je padala pipa pod mizo, splezal je na mizo ter vpil:

„Tacega človeka ni, kakor so naš ata! Denar imajo in premoženje! Juhuhuhuhu! Danes so kupili Kadunjčevino, v boljše roke bi itak ne mogla priti. Bog daj in moj patron sv. Andrej, da bi še Ščito kupili! Potlej bi šele pili, potlej. Juh! Juhuhuhu!“

Za njim zaukajo drugi pivci, zlasti pa Štempihar, ki je bil neznansko široke volje.

Sosedje so se čudé se spogledovali, zakaj je na Štempiharjevini tolikšen vrišč. Zvedeli so šele od deklice, ki je nesla vina in kruha na Kadunjčevino, da naj tudi otroci pijó.

„Kaj je pa vendar danes pri vas? Kaj se je zgodilo?“ vpraša Krajček.

„Kadunjčevino so kupili.“

Krajček in Blisek se spogledata.

„S samim vragom je v zvezi ta Štempihar! Lej, pred nekaj leti si je bil prilastil tako skrivaj cerkvene ledine, danes Kadunjčevine — in uh! — meni se kar zdi, da se mi svet umika pod nogami! . . . Ne, ne, to ni samo ob sebi!“ govoril je Blisek prepaden. „Morda prideva tudi midva na vrsto! Kdo zna? Uh, ni ga zastonj črtil Kadunjec.“